

Булаиръ и пазѣше бѣломорския брѣгъ, сърбитѣ и гърцитѣ се нагласиха и навлѣзоха въ Македония, па я подѣлиха помежду си. Така тѣ грабнаха цѣлия бѣлгарски дѣлъ.

Гърцитѣ засвоиха долината на р. Бистрица, Костурско, Воденско, Солунъ и Солунско поле, та дори и Източна Македония, отъ р. Струма до р. Места.

Бѣлгария поиска съ добро да повърнатъ надвзетитѣ бѣлгарски земи, защото така бѣ писано въ договоритѣ и начертано въ картитѣ. Но тѣ не се съгласиха. Нѣщо повече: убиха нѣколко видни бѣлгари изъ Македония, изпждиха учителитѣ, свещеницитѣ и владицитѣ, па заграбиха и всички бѣлгарски църкви, манастири и училища.

Бѣлгария не можа да претърпи тази неправда и обяви война на сърбитѣ и гърцитѣ, за да си вземе своитѣ земи. Ала сърбитѣ и гърцитѣ повикаха къмъ себе си Румъния и Черна гора, та четиритѣ свързаха съюзъ противъ Бѣлгария. Тѣ поканиха и турцитѣ, които държаха още много войска въ Цариградъ.

Така Бѣлгария биде нападната отъ петъ страни, а войскитѣ ѝ бѣха уморени отъ дългитѣ зимни боеве, отслабнали отъ болестъта холера, отъ гладъ и студъ.

Букурещки миръ (28 августъ).

Бѣлгарското правителство, като видѣ, че съ изморени военни сили не ще може да излѣзе на глава съ противникитѣ, а румънскитѣ войски вече бѣха до София, реши да поиска миръ. Въ Букурещъ се събраха изпратенитѣ представители бѣлгари, сърби, румъни, черногорци и гърци. Тамъ решаватъ: сърбитѣ да взематъ северна и срѣдна Македония, отъ Шаръ до Гевгели, гърцитѣ да взематъ южна Македония съ Солунъ до р. Места, а румънитѣ да взематъ цѣла Добруджа. За Бѣлгария оставиха само Родопитѣ, часть отъ Македония (Струмица, Петричъ, Разлогъ, Мелникъ, Неврокопъ и Бѣломорския брѣгъ отъ